

tilvisse ogsaa findes at være blandt de Sidste, saavidt det staaer til mig; men disse grundvæsentlige Rettigheder staae fuldstændigt bevarede ved Grundloven; de ere ikke antastede paa nogen Maade, og jeg kan heller ikke indrømme, at de i det enkelte Punkt, den ærede Ordfører lægger saamegen Bægt paa, i nogen Maade ere antastede. Grundloven staaer for mig fuldkomment bevaret, og, naar den er bevaret, antager jeg ogsaa dermed den Opgave løst, som det er Rigsdagens Pligt at komme til Løsning af paa den første Rigsdag, som har at votere i denne Sag. Jeg betragter nemlig Rigsdagens Opgave ved hele Grundlovsforandringen at være en dobbelt: den at forberede selve Grundlovsforandringen saaledes, at der kan komme en Fællesforfatning istand, og dernæst at give det endelige Botum, som er fornødent, forat Fællesforfatningen kan udkomme eller træde i Kraft. Denne Rigsdag, paa hvilken vi i dette Dieblæk have Sæde, har efter min Mening funden Opgave at træffe de første forberedende Skridt, denne Opgave og ikke mere. Jeg nægter vel for mit Bedkommende heller ikke, at det havde været det Ænsteligste og Glædeligste, og som vistnok ogsaa vilde have tilfredsstillt mig personlig som os Alle, meest, om vi allerede nu kunde have seet saa trygt ind i Fremtiden med Hensyn til Fællesforfatningen, at vi ogsaa kunde have givet et Botum i denne Sag, som vi forvissede os om vilde blive ligefrem efterfulgt og stadfæstet af den næste Rigsdag, og vilde blive, naar det havde faaet Kongens Samtykke, bekræftet af den 3die endelige Rigsdag; men nu har Forholdet stillet sig saa uheldigt, at vi ikke kunne have nogen Slags Kjendskab til den Tilstand, som skal komme ved Fællesforfatningen, og altsaa ganske vist ingen Tryghed. I denne Henseende kan derfor Opgaven for Dieblækket ikke løses (Karm og Hosten). Hvis den ærede Formand synes, kan jeg jo gjerne pausere, til de Herrer faae udhostet; ja mine Herrer! det er min faste Beslutning at benytte Ordet, saalænge jeg er i Besiddelse deraf, og jeg burde da ogsaa haabe, at de Medlemmer, som for Tiden ere i den store Majoritet, ville respectere en Andens afvigende Mening saameget, at den kan komme til Orde. De Herrer have

jo selv paakaldt, og det blev nylig af en æret Taler udtryffeligt lagt paa Sinde, hvor vigtigt det er for enhver Rigsdagsmand, nøie at overveie og handle efter sin fulde Bevidsthed, før han endelig stemmer i denne Sag. Jeg vil derfor heller ikke give Slip paa at fremsætte den Mening, som min Bevidsthed har modnet, skøndt jeg tilvisse ikke har noget Haab om at gjøre den gjældende; men min Pligt som Rigsdagsmand vil jeg ikke svigte, og denne Pligt lader jeg mig heller ikke kysse fra at opfylde.

Der er en anden grundvæsentlig Forskellighed i Opfatningen af denne Sag, som jeg har fundet at være tilstede fra Begyndelsen af. Den ligger i den Paaastand, der er gjort fra flere Sider om en forfatningsmæssig Ret, der skulde være tilstede hos Rigsdagen, en forfatningsmæssig Ret, vel at mærke, til at udøve Myndighed ved Givelsen af Fællesforfatningen, til at have en positiv Medvirkning i at give selve Fællesforfatningen. Det er blevet paaastaaet af flere ærede Herrer, og et agtet Medlem her ligeoverfor, Rigsdagsmanden for Maribo Amts 1ste Valgfreds (Lindberg), paafødt, at der Intet var anført som Modbevist. Men jeg troer ogsaa, at de Herrer, der gjøre deres Paaastand gjældende, skulle bevise den, bevise, at der eksisterer en Grundlovs hjemmel, altsaa en forfatningsmæssig Ret, for Rigsdagen til at have Medandeel i at give Fællesforfatningen. En saadan Ret, eller Hjemmel derfor, eksisterer ikke. Derimod har Rigsdagen Ret til at træffe Grundlovsforandringer, og Rigsdagen har altsaa en retmæssig og pligtmæssig Brug af et Middel ihænde til ved sit endelige Botum at kunne forhindre Fællesforfatningen i at træde i Kraft; men det er ogsaa efter min Forvisning den fulde Medvirkning, der oftere er bleven paaberaabt taften, som Regeringen tidligere havde tillagt os, og som nu skulde være bleven os nægтет; thi, naar Rigsdagen paa den endelige afgjørende Rigsdag har ved sit Botum Ret til at kunne sige Nei til Fællesforfatningens Ilvtekræden, saa har ogsaa Rigsdagen den fulde Medvirkning; den har en ligesaa fuld Medvirkning, som selve Hs. Majestæt Kongen er i Besiddelse af med Hensyn til Lovgivningen ved Brugen af